

Temps Ordinari - Divuitè diumenge

Éx 16,2-4.12-15

Ef 4, 17.20-24

Jn 6,24-35

1- Diu l'evangeli que, aquella gent, en veure que Jesús se n'ha anat, puja a les barques i el van a buscar. Han experimentat que estar prop de Jesús els resulta positiu: la seva paraula il·luminadora, la seva força guaridora, la seva sensibilitat per les necessitats de tots ells... Aquest fet ens pot desvetllar molts interrogants personals. Per exemple: també em busca a mi la gent? Troben al meu costat, serenor, estimació, esperança, impuls a tirar endavant? O tal vegada, ningú no em busca? Per què? No serà perquè sóc massa egoista, autosuficient, pessimista...? Ningú no es troba bé al costat d'una persona d'aquesta mena. I una altra pregunta: al costat de qui em trobo bé jo, quines són les meves "companyies" preferides? Són persones vitalitzants que m'impulsen a donar un sentit profund a la meua vida? O més aviat són persones superficials, buides? És un auto-test molt revelador per conèixer un aspecte important de la meua personalitat i la meua autèntica escala de valors. Perquè nosaltres tendim a ajuntar-nos amb aquells que són semblants a nosaltres i estimen i valoren les mateixes coses. Fem-nos encara una darrera pregunta: Tinc jo afany de trobar-me amb Jesús? Per què? Traguem-ne conseqüències de totes aquestes qüestions.

2- L'evangeli ens fa veure també que la fe d'aquella gent és minsa o inexistent. Busquen Jesús perquè en treuen un avantatge materials, significats pel "pa". "Vosaltres no em busqueu pel que signifiquen els prodigis que heu vist, sinó perquè heu menjat pa i heu quedat satisfets"- els diu. I nosaltres, per què busquem Jesús? Perquè volem trobar sentit a la nostra vida i perquè volem col·laborar amb Ell en la construcció d'un món més just, més d'acord amb el projecte de Déu? O bé solament perquè ens solucioni els nostres problemes? Si fos això darrer, ens assemblaríem a aquella gent. És clar que puc demanar per la salut, perquè trobi feina, perquè no em manqui el pa, o perquè es guareixi el meu fill. És clar que sí. Però si em quedés aquí, sense buscar, per damunt de tot, que es faci la voluntat de Déu en la meua vida, si no m'ofereís per col·laborar amb Ell per anar transformant el món, llavors en comptes de servir al Senyor, més aviat em serviria del Senyor: intentaria aprofitar-me'n. La rectitud d'intenció és l'element fonamental per calibrar la sinceritat i profunditat de la nostra fe. Per què m'interessa ser amic de Jesús? Busco identificar-me cada cop més amb la seva voluntat, o més aviat pretenc que Ell s'acomodi a la meua.

3- I fixem-nos en un altre aspecte de l'evangeli en el qual potser també en hi veurem reflectits. Aquells homes no s'acaben de fiar de Jesús. Volen una demostració feta al seu gust. "Quin senyal prodigiós ens doneu perquè nosaltres us creguem? – li diuen. Això també ens pot passar a nosaltres. Per tal de poder creure que Déu realment ens estima, sovint "exigim" que ens concedeixi allò que li demanem en la pregària. Altrament, no acabem d'estar segurs de la seva estimació. Hi ha persones que afirmen que estan "perdent la fe" perquè demanen certes coses al Senyor, però aquest – segons diuen- es "fa el sord" i no els escolta. Però això és empetitir Déu. Això equival a creure que nosaltres sabem millor que Ell, allò que més ens convé. Quina autosuficiència! Després d'haver llegit l'evangeli, encara no tinc prou motius per creure que Déu m'estima? No s'ha fet home i ha mort per mi? Quina altra prova necessito? No hem de dubtar mai de la seva estimació perquè el seu amor és fidel per sempre. Ell no deixa d'estimar-nos, ni tan sols quan estic a les fosques o tinc la sensació de no ser escoltat. Ell no falla mai. Per què no confiem més?

4- Hi ha encara una darrera consideració important en aquest evangeli. Quan Jesús els fa descobrir que el manà no és pa de debò i que Ell és l'únic que dóna vida, n'hi demanen: "Senyor, doneu-nos sempre d'aquest pa". Perquè ells, encara que no en siguin conscients, tenen realment fam de Jesús, l'únic pa que il·lumina el camí i asserena els cors, l'únic que dóna força i vida. De què tinc fam jo? Quines són les meves aspiracions, els meus anhels més profunds? Queden satisfets alguna vegada? Per què? Sobretot, els pares i educadors, s'haurien de preguntar quins valors transmeten als infants i joves, de què els fan "venir gana". Evidentment, és positiu que se'ls inculqui interès pels estudis, per la salut, per l'esport, per capacitar-se professionalment... Però n'hi ha altres tipus de "pa" que també els haurien d'inculcar, si volen que ells creixin com a persones, que puguin trobar sentit a la seva vida i que siguin feliços. Per exemple, ser solidaris, saber descobrir Déu present en la seva vida estimant-los, ser portadors de pau i d'unió, saber perdonar i respectar els altres... Sabem inculcar-ho? Reflexionem-hi.

Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del P. Lluís Armengol i Bernils (Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre "El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B." Editorial Claret, 2005